

На два крила — доріжка і альтанка
І сизий — на дві стулки — обрій-кочет.
Повітря ромбами й трикутниками скаче.
Предмети стали звуком, що — так тонко, —

Від дійсности — єдина павутинка.
І коло — поглинальне і лискуче.
Під видимим попрогнивали кички,
Лишивсь хомут, що — марно — порятунку,

Та зір, уся на скрипках — речовина, —
Прозорі дріжджі й дріжджі, що — чавунні, —
І розуму стоніжка-непосида,

Що все життя — на вітровій посаді, —
Лиш — одним оком — ледь буття поріг,
Як вже згортатися і — порохом — пора.